

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mráky a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobce: **Ing. P. U.**, zastoupen advokátem JUDr. Janem Karlesem, Štěpánská 35, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) P. K.**, **II) V. K.**, **III) P. Š.**, zastoupen advokátkou Mgr. Hanou Křenkou, Karolinská 2, Praha 8, proti rozhodnutí ze dne 1. 2. 2023, čj. 243568/2023, v řízení o kasačních stížnostech žalobce a osoby zúčastněné na řízení III proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2024, čj. 14 A 48/2023-110,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se z a m í t a j í**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ve věci jde o voliér pro průlet (tedy nikoli trvalý pobyt) papoušků. Stavební úřad voliér na zahradě rodinného domu dodatečně povolil, někteří sousedé s ní ale nesouhlasí. Vadí jim zejména hluk papoušků a to, že papoušky navštěvují platící zájemci. Správní orgány i městský soud se však s těmito (a dalšími) námitkami poctivě vypořádaly a ani NSS nevidí důvod, proč by voliéra neměla být dodatečně povolena.

1. Popis věci

[2] Žalobce vlastní rodinný dům se zahradou v okrajové části Prahy. Jeho sousedé (osoby zúčastněné na řízení I a II) si za svým domem vybudovali voliéru (o půdorysu zhruba 9 x 6 m); ta v teplejších měsících slouží k průletu velkých papoušků a k jejich představení platící veřejnosti. Před stavbou voliéry si tito sousedé nepožádali o její povolení ani stavbu neohlásili, od vlastníků dvou ze tří bezprostředně sousedících pozemků však získali písemný souhlas. Později hodlali postavit i další, menší voliéru; tentokrát požádali o územní souhlas. Udělený územní souhlas správní soud zrušil pro nepřezkoumatelnost (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2024, čj. 9 A 78/2022-68.)

[3] V červnu 2020 stavební úřad na základě podnětu žalobcovy právní předchůdkyně (matky) zahájil řízení o odstranění stavby. Stavebníci (žalobcovi sousedé) podali žádost o dodatečné povolení a stavební úřad jejich žádosti v dubnu 2022 vyhověl. Rozhodnutí vydal mimo jiné na základě souhlasného závazného stanoviska orgánu územního plánování, které voliéru označilo za doplňkovou stavbu pro chovatelství – a představování papoušků platícím zákazníkům za nerušící službu místního významu. Také všechna ostatní stanoviska dotčených orgánů byla souhlasná. Účastníky řízení v prvním stupni byli – kromě žalobce (respektive jeho právní předchůdkyně) a stavebníků – ještě bezprostřední sousedé stavebníků a na základě vlastní žádosti dále vlastníci dalších dvou pozemků (jednoho přiléhajícího rohem, druhého vzdálenějšího).

[4] Žalobce se proti dodatečnému povolení stavby odvolal, Magistrát hlavního města Prahy jeho odvolání zamítl. Okruh účastníků zůstal v řízení o odvolání stejný jako v prvním stupni.

[5] Proti rozhodnutí o odvolání se žalobce bránil u Městského soudu v Praze, ale ani zde neuspěl. Městský soud nejprve jednal s žalobcem, žalovaným (magistrátem) a stavebníky (ty jediné žalobce v žalobě označil za osoby, které by mohly mít zájem uplatnit svá práva v řízení o žalobě). Později žalobce doplnil žalobu doložením nesouhlasu některých sousedů se stavbou jiné, menší voliéry. V reakci na toto podání vyzval městský soud i další osoby, aby oznámily, zda chtějí v řízení uplatňovat svá práva. Výzvu zaslal všem sousedům, kteří se účastnili odvolacího řízení, a také třem dalším, kteří vyslovili nesouhlas s jinou, menší voliérou. Současně soud nechal na úřední desce soudu a příslušného městského úřadu vyvěsit sdělení o probíhajícím řízení a o možnosti do něj vstoupit. Ve stanovené sedmidenní lhůtě na výzvu zareagovaly dvě osoby; jedna z nich oznámila, že v řízení hodlá uplatňovat svá práva.

[6] Proti zamítavému rozsudku městského soudu podali kasační stížnost žalobce (*první stěžovatel*) a osoba zúčastněná na řízení – vzdálenější soused stavebníků (*druhý stěžovatel*).

2. Argumenty stran v kasačním řízení

[7] **První stěžovatel** (bezprostřední soused stavebníků) tvrdí, že je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný. Městský soud totiž nevysvětlil, proč dodatečně povolenou stavbu nepovažuje – na rozdíl od stěžovatele – za hospodářství ve smyslu § 3 písm. b) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči (veterinární zákon), přestože chov papoušků sleduje hospodářský účel a stavební úřad voliéru považoval za stavbu vyžadující posudek podle § 56 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona.

pokračování

[8] Městský soud nadto rozhodnutí o odvolání nezrušil, ačkoli dodatečné povolení (jím potvrzené) neuvádí takové umístění voliéry, které by odpovídalo jejímu geodetickému zaměření založenému ve spise. Odvolací orgán (magistrát) měl dále provést důkazy obsahem facebookového profilu stavebníků a jejich youtubového kanálu. Zjistil by tak, že zážitky s papoušky se konají ve voliére (nikoli jinde na pozemku stavebníků), a že je proto zásadní, zda je právě toto místo pohledově odstíněno od pozemku stěžovatele. Neprovedení důkazů znemožnilo náležitě zjistit a následně posoudit skutkový stav. Konečně měl městský soud žalobě vyhovět, protože ve správním řízení nebyl správně určen okruh dotčených osob – o řízení o dodatečném povolení voliéry věděli jen bezprostřední sousedé, přestože hluk papoušků je slyšet také dále (ostatně zahájení řízení týkajícího se druhé voliéry už bylo vzdálenějším sousedům oznámeno).

[9] Stěžovatel s městským soudem nesouhlasí v tom, že je voliéra doplňkovou stavbou pro chovatelství a umožňuje poskytovat nerušící službu místního významu, a že je proto v souladu s územně plánovací dokumentací. Voliéra je hospodářstvím ve smyslu veterinárního zákona a to, že stavebníci poskytují služby nepřilíš často a omezenému množství klientů, ještě nevyklučuje rušící povahu služby a její nadmístní význam. Poskytování zážitků s papoušky není zaměřeno na obyvatele dané lokality a při posuzování jeho rušivosti se měl orgán územního plánování zajímat o konkrétní parametry služby (jak často, komu a s kolika papoušky je poskytována) a nezabývat se jen její obecnou (typovou) charakteristikou. Závazné stanovisko orgánu územního plánování bylo nedostatečné, a voliéra proto na jeho základě neměla být povolena.

[10] Voliéra navíc narušuje pohodu stěžovatelova bydlení nad přípustnou mez. Opačný závěr založil městský soud především na argumentu, že papoušci nejsou ve voliére celodenně, celotýdenně ani celoročně. Provoz voliéry však není výslovně omezen jen na některé hodiny během dne – a intenzivněji využívané víkendy a období teplejšího počasí pak jsou právě dobou, kdy také okolní obyvatelé využívají své pozemky k rekreaci. Na hluk papoušků si prokazatelně stěžují i sousedé z širšího okolí, na pozemku stěžovatele je tedy tento hluk značný. Voliéra nadto od stěžovatelova pozemku není nijak odstíněna, stěžovatel do ní vidí, a návštěvníci voliéry tedy mohou zase vidět na stěžovatelův pozemek a rušit jeho soukromí. Plot mezi pozemky je průhledný, na pozemku stavebníků se žádné keře ani stromy nenacházejí a není spravedlivé, aby byla opatření k odstínění negativních vlivů ponechána na stěžovateli.

[11] Stěžovatel konečně namítá, že městský soud neumožnil některým dotčeným osobám uplatňovat jejich práva (stěžovatel konkrétně jmenuje všechny osoby oslovené městským soudem kromě těch, které s voliérou souhlasily). Lhůtu pro vstup do řízení o žalobě totiž stanovil na pouhých sedm dnů, ačkoli některé osoby nebyly osloveny správními orgány a o celé věci se tak dozvěděly teprve od soudu. Jeden z adresátů výzvy sice stihl oznámit, že do řízení vstupuje, už ale nemohl stihnout zaslat své vyjádření k věci, protože městský soud rozhodl příliš brzy.

[12] **Druhý stěžovatel** (vzdálenější soused stavebníků) tvrdí, že mu městský soud upřel právo náležitě se účastnit řízení o žalobě. K vstupu do řízení mu totiž stanovil nepřiměřeně krátkou lhůtu sedmi dnů (to je v rozporu s rozsudkem NSS ze dne 17. 12. 2010, čj. 7 As 70/2009-190, č. 2341/2011 Sb. NSS) a rozhodl už dvacátý druhý den poté, co

stěžovatel oznámil svůj zájem vstoupit do řízení, aniž ho vyzval k vyjádření či na jeho vyjádření vyčkal.

[13] **Žalovaný – Magistrát hlavního města Prahy** – ve vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že první stěžovatel v podstatě opakuje stále stejné, ve správním a žalobním řízení už vypořádané argumenty a že není oprávněn v kasačním řízení hájit práva jiných subjektů. K druhé kasační stížnosti magistrát uvedl, že sedmidenní lhůtu nelze označit za příliš krátkou a že nečinnost osoby zúčastněné na řízení nemůže být kladena za vinu soudu.

[14] **Osoba zúčastněná na řízení – stavebník** – považuje rozsudek městského soudu za přezkoumatelný a věcně správný. Voliéra slouží pro průlet papoušků, kteří jsou chováni uvnitř domu stavebníků. Voliéra je tedy doplňkovou stavbou pro domácí chov. Navíc soulad stavby s územním plánem posuzují orgány územního plánování, nikoli soud: ten má přezkoumávat jen zákonnost závazného stanoviska, ne jeho věcnou správnost. Hluk papoušků lze srovnat s křikem malého dítěte, nejde tedy o rušení nepřiměřené místním poměrům. Cítí-li se sousedé obtěžováni pohledy, je především na nich, aby provedli opatření, která by jejich soukromí chránila (např. rozsudky NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 As 168/2016-28; a ze dne 23. 1. 2019, čj. 6 As 174/2018-32). Stavebník nadto plot okolo svého pozemku v srpnu 2024 zcela zneprůhlednil. Sousedům vyšel vstříc i snížením počtu chovaných papoušků. Ostatně někteří sousedé potvrdili, že proti voliéře nemají žádné výhrady.

[15] Sedmidenní lhůta pro oznámení vstupu dotčených osob do řízení o žalobě není podle stavebníka nedostatečná. Oznámení je jednoduchým jednovětým úkonem, dotčené osoby mohly navíc požádat o prodloužení lhůty nebo o prominutí jejího zmeškání. Zahrada druhého stěžovatele je nadto od voliéry natolik vzdálena a odstíněna stavbami, že dotčení jeho práv není ani prakticky možné.

3. Právní hodnocení

[16] Kasační stížnost není důvodná.

3.1 Rozsudek městského soudu je přezkoumatelný

[17] První stěžovatel (bezprostřední soused stavebníků) označil rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Městský soud podle něj nevysvětlil, proč dodatečně povolená stavba voliéry není hospodářstvím ve smyslu veterinárního zákona.

[18] Je pravda, že se městský soud nezabýval tím, zda dotčená stavba splňuje definici hospodářství podle § 3 písm. b) veterinárního zákona. Zabývat se tím ale ani neměl, protože takovou otázku (námitku) stěžovatel nevznnesl. Jak se NSS přesvědčil, stěžovatel v žalobě tvrdil jen to, že voliéru nelze označit za doplňkovou stavbu pro chovatelství ve smyslu územního plánu (a že proto orgány územního plánování nemohly s umístěním voliéry v čistě obytné ploše souhlasit). To stěžovatel doplnil tvrzením, že voliéra neslouží k zájmovému chovu drobných užitkových zvířat, ale k hospodářskému chovu zvířat využívaných k podnikání, a že kdyby stavba nebyla hospodářstvím ve smyslu veterinárního zákona, nevyjadřovala by se k ní veterinární správa. Městský soud se touto žalobní argumentací pečlivě zabýval v bodech 29 až 33 svého rozsudku. Odmítl, že by voliéru nebylo možné označit za doplňkovou stavbu pro chovatelství ve smyslu územního plánu. Územní

pokračování

plán totiž nezakazuje, aby drobná domácí užitková zvířata byla využívána jak pro osobní potřebu, tak i k podnikání. Veterinární správa se pak k voliérě sice vyjádřila, to ale ještě nevyklučuje, aby voliéru orgány územního plánování posoudily jako doplňkovou stavbu pro chovatelství. Reakce městského soudu je přezkoumatelná, městský soud nezapomněl odpovědět na námitky vznesené v žalobě.

[19] Druhý stěžovatel (vzdálenější soused stavebníků) označil rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro vadu řízení před soudem. Za vadu, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí o věci samé, označil příliš krátkou lhůtu pro oznámení podle § 34 odst. 2 s. ř. s. a příliš krátkou dobu mezi uplynutím této lhůty a rozhodnutím ve věci.

[20] Stejnou kasační námitku uplatnil i první stěžovatel. Ten k ní však není legitimován, protože tu jde o procesní práva jiných osob – které nebyly v řízení opomenuty, ale byly do něj aktivně přizvány, a proto svá práva mohou a mají bránit samy. Na rozdíl od situace, v níž soud opomene osoby zúčastněné na řízení vůbec oslovit, zde neplatí, že dílčí otázky související s výkonem práv osob *neopomenutých* by NSS musel tak jako tak řešit z úřední povinnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 5. 5. 2022, čj. 8 As 54/2020-45, body 6 a 9, a ze dne 31. 10. 2023, čj. 8 As 229/2022-42, bod 14). Je proto třeba zkoumat, komu náleží práva, jejichž porušení je namítáno (zde právo na dostatečně dlouhou dobu, v níž se oslovené osoby mohou přihlásit do řízení a vyjádřit se k věci samé). V tomto případě jde výlučně o práva druhého stěžovatele (a dalších oslovených osob zúčastněných), a takovou námitku proto přísluší vznášet právě jen jemu; ostatně druhý stěžovatel to činí.

[21] Podle zákona je žalobce povinen v žalobě označit osoby, které přicházejí v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, jsou-li mu známy. Předseda senátu takové osoby vyrozumí o probíhajícím řízení a vyzve je, aby ve lhůtě, kterou jim k tomu současně stanoví, oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení; takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě. Obdobně předseda senátu postupuje, zjistí-li se v průběhu řízení, že je tu další taková osoba (§ 34 odst. 2 s. ř. s.). Lhůta stanovená předsedou senátu musí být přiměřená povaze úkonu; případná reakce na vyrozumění podle § 34 odst. 2 s. ř. s. je přitom úkonem nevyžadujícím podrobnou právní argumentaci (7 As 70/2009). Za příliš krátkou tak nelze považovat patnáctidenní lhůtu (opět 7 As 70/2009), a ani nad lhůtou v délce sedmi dní se NSS nijak nepozastavil (rozsudek ze dne 30. 11. 2021, čj. 8 As 186/2021-124, bod 15). Osoby zúčastněné na řízení musejí mít prostor svá práva skutečně uplatnit, tj. mimo jiné se vyjádřit k věci. Soud tedy zatíží své rozhodnutí vadou, rozhodne-li o žalobě v poslední den lhůty, kterou stanovil pro oznámení, že osoby zúčastněné na řízení budou uplatňovat svá práva (8 As 186/2021, bod 18).

[22] V nynější věci stěžovatel v žalobě jmenoval jen stavebníky; jiné osoby neoznačil. Městský soud o probíhajícím řízení i přesto vyrozuměl sousedy, kteří se k voliérám stavebníků vyjádřili ve správních řízeních (současně jim zaslal i žalobu), a také další osoby (vyvěšením vyrozumění na úřední desce). K oznámení, zda v řízení budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, jim městský soud stanovil lhůtu dlouhou sedm dní. Druhý stěžovatel lhůtu dodržel a do řízení svým včasným oznámením (ze dne 5. 9.) vstoupil. Nebyl tu nikdo, kdo by se u městského soudu domáhal vstupu do řízení po stanovené lhůtě (a například žádal o prominutí jejího zmeškání). O žalobě pak městský soud rozhodl sedmnáct dní poté, co poslední oslovené osobě skončila lhůta pro oznámení vstupu do řízení (lhůta skončila 10. 9., městský soud rozhodl 27. 9.).

[23] NSS ani tentokrát nevidí důvod, proč by se měl nad sedmidenní lhůtou podle § 34 odst. 2 s. ř. s. pozastavovat, respektive proč by měl napadený rozsudek zrušit proto, že osoby zúčastněné na řízení neuplatnily před městským soudem žádné námitky. Okolnosti věci nejsou nijak výjimečné. Z žaloby, kterou soud k vyrozumění připojil, bylo zřejmé, o co ve věci jde, a do stanovené lhůty ani nespádaly žádné státní svátky či mimořádné události. Druhý stěžovatel, který ve stanovené lhůtě do řízení vstoupil, pak měl dostatek prostoru, aby se k věci vyjádřil. Městský soud nerozhodl ihned poté, co stěžovatel oznámil, že v řízení hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Období více než dvou týdnů od nejzazšího konce lhůty pro vstup do řízení (resp. celých tří týdnů od okamžiku, kdy se do řízení přihlásil sám druhý stěžovatel) nepovažuje NSS za natolik krátké, aby stěžovateli znemožňovalo se k věci vyjádřit. Ostatně stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že se k věci nestihl vyjádřit mimo jiné proto, že se musel seznámit se spisem. Do soudního spisu ovšem nikdy nenahlížel.

3.2 Správní řízení nebylo stíženo vadou, která by mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí

[24] Stěžovatel (bezprostřední soused stavebníků) dále v kasačním řízení tvrdil, že městský soud měl rozhodnutí o odvolání zrušit, protože potvrdilo nesrozumitelné dodatečné stavební povolení. Konkrétně bylo podle stěžovatele ve výroku dodatečného stavebního povolení chybně popsáno umístění voliéry a nebylo opraveno ani v rozhodnutí o odvolání. V odvolání i v žalobě poukazoval stěžovatel na to, že stavební úřad při kontrolní prohlídce naměřil vzdálenost voliéry od hranice jeho pozemku o hodnotě 9,1 m, zatímco ve výroku dodatečného povolení je uvedeno 9,9 m. V kasační stížnosti pak stěžovatel uvedl, že geodet zaměřil voliéru ve vzdálenosti 10 m od jeho pozemku.

[25] Stěžovatel na své odvolací i žalobní námitky dostal přesvědčivou odpověď. Magistrát (na str. 22 rozhodnutí o odvolání) a městský soud (v bodě 88 rozsudku) mu vysvětlili, že vzdálenost 9,1 m byla naměřena při první kontrolní prohlídce, v projektové dokumentaci pak byl uveden údaj 9,9 m a následná (tj. další) kontrolní prohlídka ověřila, že voliéra je postavena v souladu s touto dokumentací. Proto nelze výrok dodatečného povolení označit za nesprávný. Městský soud se dokonce vyjádřil i k rozdílu v geodetickém zaměření voliéry (které stavebníci doložili po vydání dodatečného povolení), přestože tímto směrem stěžovatel v žalobě vůbec neargumentoval. NSS souhlasí s hodnocením městského soudu: deseticentimetrový rozdíl mezi zaměřením geodeta a zaměřením projektanta je omluvitelnou nepřesností. Nadto nejde o zaměření hranic pozemků, které by mělo vliv na vlastnická práva sousedů, ani o zaměření stavby, pro niž by právní předpisy určovaly požadavky na odstupovou vzdálenost od jiných staveb či od hranice pozemku.

[26] Stěžovatel dále odvolacímu orgánu (magistrátu) vyčítá, že neprovedl navržené důkazy, a nezjistil proto skutkový stav dostatečně. Městský soud proto měl – podle stěžovatele – rozhodnutí o odvolání zrušit. Magistrát by z facebookového profilu stavebníků a jejich youtubeového kanálu konkrétně mohl zjistit, že zážitky s papoušky se konají ve voliéře (nikoli jinde na pozemku stavebníků, jak tvrdí magistrát), a že je proto zásadní, zda je právě toto místo pohledově odstíněno od pozemku stěžovatele.

[27] Městský soud dal stěžovateli za pravdu v tom, že magistrát videi ze sítě YouTube ani obsahem profilu na síti Facebook nedokazoval, aniž vysvětlil, proč těmito důkazními návrhům nevyhověl (body 52 až 56 rozsudku). Správně však zdůraznil, že neprovedení

pokračování

navrženého důkazu nemusí nutně vést ke zrušení správního rozhodnutí, protože nemusí vždy být vadou, která mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí. V nynější věci bylo pro městský soud zásadní, že stavební úřad pozemek stavebníků třikrát navštívil, a místní situaci tak dobře znal. Stavební úřad sice nebyl přítomen „plnému provozu“ voliéry, ani z videí či obsahu facebookového profilu by však nemohl zjistit, do jaké míry takový provoz narušuje soukromí sousedů a celkovou pohodu jejich bydlení. NSS s hodnocením městského soudu souhlasí: magistrát udělal chybu, ne však takovou, kvůli které by bylo potřeba jeho rozhodnutí zrušit. Nelze totiž předpokládat, že se propagační příspěvky o papoušcích budou zaměřovat na sousedy stavebníků, respektive že z nich bude možno zjistit (lépe než z osobní návštěvy pozemku), do jaké míry provoz voliéry narušuje pohodu bydlení okolních obyvatel.

[28] Konečně stěžovatel tvrdí, že ve stavebním řízení nebyl správně určen okruh dotčených osob. Vzdálenější sousedé nevěděli, že se k věci mohou vyjádřit, a proto nebyl dostatečně zjištěn vliv provozu voliéry na širší okolí. Tuto námitku stěžovatel (soused – žalobce) nevznnesl v řízení před městským soudem, v kasačním řízení je proto nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

3.3 *Voliéra byla správně dodatečně povolena, pro její nepovolení nebyl důvod*

[29] Stěžovatel (bezprostřední soused stavebníků) namítá, že voliéra není v souladu s územním plánem, závazné stanovisko tvrdící opak bylo nedostatečné, a voliéra tedy na jeho základě neměla být povolena. Stěžovatel podrobně vysvětluje, proč podle něj voliéra není doplňkovou stavbou pro chovatelství a neumožňuje poskytovat nerušící službu místního významu, a proč ji proto nebylo podle územního plánu možné umístit do čistě obytné plochy.

[30] V nynější věci vydal magistrát v postavení orgánu územního plánování závazné stanovisko, že stavba voliéry je přípustná z hlediska souladu s politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování. Ministerstvo pro místní rozvoj (nadřízený orgán územního plánování) stanovisko magistrátu v podstatě potvrdilo (jen doplnilo odůvodnění). Rozhodnutí o dodatečném povolení voliéry a rozhodnutí o odvolání proti němu respektovala závazná stanoviska (magistrátu a ministerstva). Městský soud takový postup označil za správný, protože závazná stanoviska nebyla zjevně vadná, a správní orgány tedy nemohly požadovat jejich opravu či doplnění. Městský soud také vysvětlil, proč jsou závazná stanoviska zákonná, respektive proč je voliéra přípustná z hlediska územně plánovacích pravidel stanovených ve stavebním zákoně a v územním plánu (body 26 až 46 napadeného rozsudku). Pochtivě přitom vypořádal námitky, které stěžovatel opětovně vznáší v kasačním řízení. NSS se závěry městského soudu souhlasí, proto na ně v podrobnostech odkazuje.

[31] Podle územního plánu lze na pozemek, na kterém se voliéra nachází, umístit mimo jiné *nerušící služby místního významu* či *doplňkové stavby pro chovatelství*, tj. stavby plnící doplňkovou funkci k bydlení a sloužící k chovu drobných domácích užitkových zvířat. Stěžovatel v žalobě namítal, že orgány územního plánování nevyložily tato omezení správně. Úkolem městského soudu tedy bylo zjistit, zda dotčené orgány zvolily takový výklad opatření obecné povahy (územního plánu), který byl v souladu s právním řádem a ústavním pořádkem (usnesení rozšířeného senátu ze dne 13. 9. 2016, čj. 5 As 194/2014-36,

č. 3470/2016 Sb. NSS, bod 29), a konkrétně zda lze voliéra označit za nerušící službu místního významu a za doplňkovou stavbu pro chovatelství. Tento úkol městský soud splnil. Voliéra slouží k poskytování místních služeb – tj. služeb pro omezené množství klientů. Není ani myslitelné, aby se za souladnou s územním plánem považovala jen služba, která odmítá jiné klienty než ty z blízkého okolí. Voliéra také umožňuje poskytovat nerušící službu. Nelze důvodně předpokládat, že by občasné představování papoušků několika málo návštěvníkům parkujícím na pozemku stavebníků narušilo svými negativními účinky užívání okolních staveb. Voliéra je konečně doplňkovou stavbou pro chovatelství. Je postavena v zahradě rodinného domu stavebníků a je využívána k průletu papoušků chovaných v domácnosti. Z hlediska regulace obsažené v územním plánu není podstatné, zda papoušky lze, či nelze označit za hospodářská zvířata ve smyslu veterinárního zákona.

[32] Podle územního plánu lze na pozemek, na kterém se voliéra nachází, umístit nerušící služby místního významu a doplňkové stavby pro chovatelství jen tehdy, *nesníží-li se kvalita prostředí pro každodenní rekreaci a pohoda bydlení*. Stěžovatel má za to, že splnění této podmínky měl posoudit už dotčený orgán územního plánování, městský soud mu však vysvětlil, že ji správně posuzoval až stavební úřad. NSS souhlasí s městským soudem. Pokud by vliv posuzované stavby na pohodu okolního bydlení posuzovaly už orgány územního plánování, vstupovaly by do působnosti stavebních úřadů a pohybovaly se mimo svou odbornost. Ostatně souhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování ještě nezaručuje, že posuzovaná stavba bude (dodatečně) povolena: pokud voliéra pro papoušky (například kvůli hlučnosti) snižuje pohodu okolního bydlení, jde o okolnost, kterou musí vzít stavební úřad v úvahu (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2023, čj. 9 As 93/2022-28).

[33] Konečně stěžovatel v kasačním řízení tvrdil, že voliéra neměla být dodatečně povolena, protože narušuje pohodu jeho bydlení nad přípustnou mez. Papoušci jsou hluční (provoz voliéry se nadto kryje s dobou, kdy je běžné trávit volný čas na zahradách okolních rodinných domů) a návštěvníci voliéry svými pohledy a záznamovými zařízeními zasahují do stěžovatelova soukromí. Není proto spravedlivé, aby byla opatření k odstínění těchto negativních vlivů ponechána na stěžovateli.

[34] V řízení před městským soudem stěžovatel tyto námitky nevznnesl. V žalobě namítal jen to, že se magistrát nedostatečně zabýval narušováním stěžovatelova soukromí, respektive že dospěl k chybnému závěru (to, že je voliéra přízemní stavbou, ještě nevylučuje, aby z ní byl sledován stěžovatelův pozemek). Městský soud přesto podrobně vysvětlil (v bodech 70 až 85 svého rozsudku), že závěry magistrátu jsou přezkoumatelné – nejen ve vztahu konkrétně ke stěžovatelovu soukromí, ale i obecněji k celkové pohodě jeho bydlení – a mají oporu v podkladech zařazených ve správním spisu. Za zásadní označil městský soud to, že mezi voliérou a stěžovatelovou zahradou je řada překážek (plot, zeleň, stěžovatelova kůlna), které přispívají ke snížení hluku i dalších imisí, a že několik sousedů s voliérou – i po zkušenostech s jejím provozem – souhlasilo (a ti, co nesouhlasili, nebyli ve správním ani soudním řízení nijak aktivní). NSS k tomu už jen dodává, že je na těch, kteří si připadají možným pohledem obtěžováni, aby pomocí různých technických řešení zabránili ostatním na svůj pozemek nebo do své nemovitosti hledět (2 As 168/2016, bod 17; 6 As 174/2018, bod 29).

pokračování

4. Závěr a náklady řízení

[35] Stěžovatelé se svými námitkami neuspěli. NSS proto jejich kasační stížnosti zamítl. Neúspěšní stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; magistrátu nevznikly náklady řízení vymykající se z běžné úřední činnosti. Osoby zúčastněné na řízení by měly právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které by jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem; to ale v této věci nenastalo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu